

kwotę ma za nie uiszczać półrocznie, a ewentualnie jaka jest zaległość.

W ciągu dni trzydziestu po upływie każdego półrocza kalendarzowego okręgowe urzędy górnicze przedłożą władzy górniczej II instancji w dwóch egzemplarzach wykazy zmian w stanie posiadania uprawnień, jakie zaszły w ciągu ubiegłego półrocza.

Jeden egzemplarz tych wykazów władza górnicza II instancji przedłoży Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

§ 8. W nakazach płatniczych winna być wskazana możliwość uskutecznienia wpłaty bądź bezpośrednio do kasy skarbowej, bądź też na jej konto czekowe w Pocztovej Kasie Oszczędności.

§ 9. Reklamacje w sprawie wymiaru wysokości opłat oraz w sprawie wpłaty należy zgłaszać u tej władzy górniczej, która opłatę wymierzyła.

§ 10. Władza górnicza II instancji prowadzi osobną „księgę przychodów budżetowych” na podstawie katastru nadań górniczych, względnie katastru wyłączności.

W księdze tej wpisuje się opłaty od uprawnień górniczych, wymierzone poszczególnym ich posiadaczom, oraz dokonywane przez tych posiadaczy wpłaty wraz z datą uiszczenia.

§ 11. Po upływie każdego półrocza zamyka się wszystkie konta w księdze przychodów budżetowych i oblicza wysokość zaległych, czy to w całości czy częściowo, opłat wraz z procentami zwłoki.

§ 12. W razie częściowego tylko uiszczenia opłat za jeden okres płatności od większej ilości nadań lub wyłączności, albo jednych i drugich, wpłacona kwota w braku wyraźnego oświadczenia płatnika, służy przedewszystkiem na opłacenie nadań a następnie wyłączności, z pośród zaś uprawnień jednego rodzaju dawniejsze opłaca się przed późniejszymi.

Jeżeli wszakże pozostały zaległości z poprzednich okresów płatności, to wpłaty służyć obowiązkowo przedewszystkiem do wyrównania zaległości z okresów poprzednich według porządku chronologicznego.

§ 13. Jeżeli miejsce zamieszkania płatnika lub jego zastępcy prawnego jest nieznane władzy górniczej, albo gdy znajduje się ono poza granicami Państwa, wezwanie płatnicze winno być ogłoszone w Monitorze Polskim i uważa się je za doręczone po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia.

§ 14. O nieuiszczeniu w terminie całkowitej opłaty od wyłączności władza górnicza II instancji zawiadomi w ciągu czternastu dni właściwy okręgowy urząd górniczy, który w ciągu czternastu dni po otrzymaniu zawiadomienia obowiązany jest wezwać zalegającego płatnika do zapłaty, ze wskazaniem rygору wygaśnięcia wyłączności (zdanie ostatnie art. 3 ustawy z dnia 8 lipca 1924 r. o opłatach od uprawnień górniczych). Dowód doręczenia tego wezwania należy przesłać niezwłocznie przełożonej władzy.

Jeżeli w ciągu dni trzydziestu po doręczeniu wezwania posiadacz wyłączności nie uiszczy zaległej

opłaty w całości, władza górnicza II instancji zawiadomi właściwy okręgowy urząd górniczy o dniu wygaśnięcia wyłączności w myśl powołanego wyżej przepisu art. 3 ustawy.

Utrata wyłączności nie uwalnia płatnika od obowiązku uiszczenia zaległej opłaty, ewentualnie ściągnięcia jej drogą przymusową zgodnie z ust. 2-im art. 3-go powołanej ustawy.

§ 15. W celu przymusowego ściągnięcia zaległości tak za nadania, jak i za wyłączności, władza górnicza, która opłatę wymierzyła, zwróci się do władzy administracyjno-politycznej I instancji, w której okręgu mieszka dłużnik, w celu zarządzenia egzekucji przez właściwy zarząd komunalny danej gminy.

Gdy egzekucja na ruchomości nie odniesie pożądanego skutku, wówczas władza górnicza winna zwrócić się do właściwego oddziału Prokuratury Generalnej o wdrożenie egzekucji na uprawnienia górnicze lub na inny majątek nieruchomy dłużnika.

Jeżeli miejsce zamieszkania płatnika lub jego zastępcy prawnego jest władzy górniczej nieznane albo znajduje się poza granicami Państwa, powołane do zarządzenia egzekucji jest to starostwo, w którego okręgu znajduje się obszar uprawnienia górniczego.

§ 16. Podania o obniżenie opłat od wyłączności poszukiwań górniczych należy przysyłać z wnioskiem wyższego urzędu górniczego do Ministerstwa Przemysłu i Handlu w celu rozstrzygnięcia w myśl art. 4-go powołanej ustawy.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

793.

Rozporządzenie Ministra Kolei

z dnia 15 wżeśnia 1924 r.

w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zmianach i uzupełnieniach Taryfy towarowej polskich kolei żelaznych.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 12, czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. № 57, poz. 580) zarządza się co następuje:

§ 1. W części II Taryfy towarowej polskich kolei żelaznych „Postanowienia taryfowe” (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 136, poz. 1134) wprowadza się zmiany następujące:

W punkcie 15 w wierszu drugim po wyrazach „w punkcie 16” dodaje się „i 17”.

„W wykazie opłat dodatkowych” wprowadza się do punktu 5 „Opłaty za załadowanie i t. d.” zmiany następujące:

w wierszu szóstym ust. a) skreśla się słowa „lub przy przejściu na kolej o innej szerokości toru”;
ust. b) uzupełnia się nowym punktem: „3) za klatki do przewozu zwierząt, od sztuki — 1.000 gr.”;

w „Uwadze” skreśla się w wierszu drugim słowa „Przeworsk—Dynów”, zaś wysokość opłaty zmienia się z 6 na 9 groszy.

Punkt 16 „Opłaty za dezynfekcję” uzupełnia się nowym ustępem: „g) za dezynfekcję klatki do przewozu zwierząt — 200 gr.”.

§ 2. W części III Taryfy towarowej „Nomenklatura i klasyfikacja towarów” (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 136, poz. 1134) wprowadza się zmiany następujące:

W grupie 32 „Wyroby masarskie” dodaje się w tytule grupy znak gwiazdki *), a w rubryce „Uwagi” zamieszcza się uwagę następującą:

„*) Przy przewozie **wyrobów masarskich świeżych** na żądanie nadawcy, wyrażone w liście przewozowym, pociągami osobowym, przewoźne oblicza się według klasy przesyłek pośpiesznych, podwyższonej o 50%”.

W grupie 41 „Materiały drzewne” wstawia się nową pozycję n):

„n) Deszczułki rezonansowe i klawjaturowe — I — III”.

W grupie 55 „Kamienie i t. d.” poz. c) uzupełnia się nazwą „i kamień alonowy”.

W grupie 70 „Pierwiastki chemiczne i t. d.” w poz. b) „kwas siarkowy i t. d.” klasa VIII dla przesyłek wagonowych zmienia się na kl. IX”.

W grupie 128 „Baraki i t. d.” dodaje się w tytule grupy: „oraz rusztowania”, a ponadto wprowadza się nową pozycję c):

„c) rusztowania rozebrane, używane, oraz kłamy, kadzie do gaszenia wapna, sita, narzędzia rzemieślnicze i inne przybory, służące do budowy, używane III — VII”.

§ 3. W części V Taryfy towarowej „Taryfy wyjątkowe” (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 52, poz. 531) wprowadza się zmiany następujące:

W tar. wyj. № 7 na przewóz rud w p. 3 „Warunki stosowania” skreśla się słowa: „z zaznaczeniem w liście przewozowym: „do zużycia wewnątrz Państwa Polskiego”.

W tar. wyj. № 9 na przewóz nasion i № 12 na przewóz nawozów w p. 3 „Warunki stosowania” wykaz organizacyi, uprawnionych do wydawania zaświadczeń uzupełnia się nazwą: „Narodna Torhowla we Lwowie”.

W tar. wyj. № 14 na przewóz łodzi w p. 3 „Warunki stosowania” w wierszu drugim po słowach „Warszawskiego T-wa Wioślarskiego” wstawia się: „Gdańskiego Klubu Wioślarskiego”.

Skreśla się wyjątkowe taryfy № 9-a na przewóz żyta, № 19 na przewóz mąki, tudzież № 21 i 26 na przewóz nasion.

W tar. wyj. № 24 w p. 1 „obszar ważności” po słowie: „Katowice” dodaje się słowa: „Kraków — Bonarka, Kraków — Podgórze”.

W tar. wyj. VI, VIII, XV, XVII i XXVI w p. 2 „Opłaty” dodaje się w końcu zdania następujące: „Opłaty do st. Gdynia — port oblicza się w wysokości równej opłacie do st. Gdynia”.

W tar. wyj. VII, XXI i XXII w p. 2 „Opłaty” dodaje się w końcu zdanie: „Opłaty od st. Gdynia — port oblicza się w wysokości równej opłacie od st. Gdynia”.

W tar. wyj. VII na przewóz rudy w tytule taryfy dodaje się po słowach „cynku i ołowiu” wyrazy „i siarki”.

W tar. wyj. VIII na wywóz materiałów drzewnych w p. 2 „Opłaty” dodaje się w ust. a) po słowach „podkładów kolejowych” wyraz „sleeprow”.

W tar. wyj. XVII na wywóz soli p. 2 „Opłaty” zmienia się w sposób następujący:

„2. Opłaty. Przewoźne za przesyłki całowagonowe oblicza się za całą odległość przewozu, nie wyłączając kolei na terenie w m. Gdańska:

a) przy przesyłkach do Gdańska, Gdyni i Zemgale — według kl. F.

b) przy przesyłkach do innych punktów granicznych — według kl. IX.

Wprowadza się nowe taryfy wyjątkowe:

„TARYFA WYJĄTKOWA XXX.

Na przewóz **ryb** (z gr. 25).

1. **Obszar ważności.** Z Gdańska i Gdyni do wszystkich stacyj kolei polskich.

2. **Opłaty.** Przewoźne za przesyłki tak drobne, jak i wagonowe, zwyczajne lub pośpieszne ryb z pozycy a, b, c i d z gr. 25 oblicza się według klas taryfowych, podanych w tej grupie, za całą odległość przewozu, nie wyłączając kolei na obszarze w m. Gdańska. Opłaty od st. Gdynia—port oblicza się w wysokości równej opłacie od st. Gdynia.

TARYFA WYJĄTKOWA XXXI.

Na wywóz zagranicę **solii potasowych i azotniaku** (z gr. 74).

1. **Obszar ważności.** Ze stacyj Kałusz, Stebnik, Jaworzno i Chorzów do wszystkich stacyj granicznych oraz do Gdańska.

2. **Opłaty.** Przewoźne za przesyłki całowagonowe oblicza się za całą odległość przewozu, nie wyłączając kolei na obszarze w m. Gdańska:

a) za sól potasową (kainit) — według kl. wyj. F.
b) za azotniak — według kl. IX.

3. **Warunki stosowania.** Przesyłki powinny być nadawane za listami przewozowymi komunikacji międzynarodowej, oprócz przesyłek do Gdańska, Zemgale, Niegórołaje, Szepietówka i Wołoczyska, przy których stosuje się listy przewozowe wewnętrzne”.

W tablicy opłat przewozowych do taryf wyjątkowych w końcu uwagi, oznaczonej **) dodaje się nowe zdanie następujące:

„**) Przy przesyłkach materiałów drzewnych, dłuższych niż 7 m. i załadowanych do 2 lub więcej wagonów, przewoźne oblicza się najmniej za 10.000 kg. od każdego zajętego wagonu”.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1924 r.

Minister Kolei: *Tyszka*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

794.

Rozporządzenie Ministra Kolei

z dnia 15 września 1924 r.

w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zmianach Taryfy towarowej polskich kolei żelaznych.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o or-

ganizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. № 57, poz. 580) zarządza się co następuje:

§ 1. W części V Taryfy towarowej polskich kolei żelaznych „Taryfy wyjątkowe” (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 52, poz. 531) wprowadza się zmiany następujące:

„Ważność taryfy wyjątkowej № 9-a na przewóz żyta siewnego (z gr. 1) (Dz. U. R. P. № 66, poz. 647) i taryfy wyjątkowej № 26 na przewóz nasion siewnych zbóż (z gr. 1) (Dz. U. R. P. № 77, poz. 754) przedłuża się do 30 września 1924 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą odnośnie do taryfy wyjątkowej № 9a od dnia 11 września 1924 r., a odnośnie do taryfy wyjątkowej № 26 od dnia 21 września 1924 r.

Minister Kolei: *Tyszka*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*
